

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.617/2024/5.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes jogi képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe.

(eljáró ügyvéd: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes jogi képviselője:

Nagy János Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe.

(eljáró ügyvéd: dr. Nagy János)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 66.P.22.125/2024/10.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (12. sorszám), alperes (13. sorszám)

R é s z í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének – nem fellebbezett részét nem érintve – a 2024. június 23. napján megjelent „cikk címe” című cikk vonatkozásában elrendelt helyreigazítás közzétételére vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2024. februárja óta közéleti-politikai tevékenységet végez, a 2024. június 9-ei európai parlamenti választáson a Párt listavezetőjeként európai parlamenti képviselő lett, jelenleg a legnagyobb ellenzéki párt elnöke. A felperes barátjával, egyéb érdekelt¹kal 2024. június 21. napján hajnali 4 óra körüli időpontban felkereste az szórakozóhely neve nevű belvárosi zenés-táncos szórakozóhelyet, ahol italokat fogyasztottak és nőkkel táncoltak. A helyszínen egyéb érdekelt² videófelvevételeket készített a táncoló felperesről, akivel utóbb konfliktusba keveredtek, végül a biztonsági őrök a felperest kivezették a helyszínről. A felperes és a nevezett személy összetűzése során bekövetkezett további események miatt jelenleg büntetőeljárás van folyamatban.

[2] Az alperes által szerkesztett www.portál internetes hírportál több cikkben is beszámolt a szórakozóhelyen történt, valamint a felperes távozását követően eseményekről, így a 2024. június 21-én megjelent „cikk címe2” című, továbbá a 2024. június hó 23. napján közzétett „cikk címe” című cikkeiben is. Utóbbi írásában az alperes arról tájékoztatta az olvasókat, hogy: „Garázdaság és rongálás miatt indult meg a rendőrségi eljárás. Mint ismeretes péntek hajnalban Budapesten egy népszerű szórakozóhelyen a botrányt okozó politikust, mivel nem volt hajlandó távozni, a biztonsági őrök kivezették. Az eset közvetlen előzménye az volt, hogy szemtanúk szerint a meglehetősen ittas Párti politikus megütötte az egyik vendéget”. Az alperes a cikkbe ágyazva a felperest ábrázoló fénykép-és videófelvételt is közölt, majd cikkét azzal folytatta, hogy: „Több szemtanú állítása szerint felperes az éjszaka folyamán nagy mennyiségű szeszecskével elfogyasztása után órákon át folyamatosan agresszíven, garázda módon viselkedett. Több vendégbe belekötött, nőket zaklatott, visszautasíthatatlannak vélt ajánlatot tett nekik. Hangoskodott és ahogy a helyszínen jelenlévők egybehangzóan állítják, egyre minősíthetlenebbül viselkedett. Több alkalommal alakult ki tettelegességgel fenyegető szituáció miután több hölgy férfitartnere számonkérte az erőszakos viselkedést, a szexualitással kapcsolatos agresszív „beszólásokat”. A történetekről a jelenlévők több videófelvételt is készítettek”.

[3] A felperes a 2024. június 21-én és a 2024. június 23-án megjelent cikk miatt 2024. július 22. napján postára adott helyreigazítási kérelmet küldött az alperesnek, aki a helyreigazításnak nem tett eleget. Keresetében a felperes az alperest az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére kérte kötelezni a portál oldalon a 2024. június 21-én és a 2024. június 23-án megjelent cikkek megjelentetési helyén: „Valótlanul állítottuk, hogy „felperes, A Párt alelnöke 2024 június 21-én péntek hajnalban egy belvárosi szórakozóhelyen órákon át folyamatosan agresszíven, garázda módon viselkedett és több vendégbe belekötött, nőket zaklatott, visszautasíthatatlannak vélt ajánlatokat tett nekik. Valótlanul állítottuk, hogy felperes viselkedése kapcsán több alkalommal alakult ki elfajulással, sőt tettelegességgel fenyegető szituáció amiatt, hogy felperes szexualitással kapcsolatos agresszív beszólásokkal élt.” Kérte továbbá az alperes kiadójának marasztalását a perköltség megfizetésében.

[4] Az alperes ellenkérelmében alaki védekezésésként az eljárás megszüntetését kérte, mivel a felperes a 2024. június 21-én megjelent cikk esetében a helyreigazítási kérelem megküldésére nyitva álló, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdése szerinti 30 napos határidőt elmulasztotta, ezért a keresetlevél visszautasításának lett volna helye. Érdemben a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a sérelmezett tényállítások valósak, amit tanúvallomással és videófelvevetelekkel igazolt. Vítatta a felperes által megjelölt perköltségigényt is.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül, az általa szerkesztett www.portál portál főoldalán 24 órán keresztül tegye közzé az eredeti cikk címével azonos betűtípussal és betűméretben a „Helyreigazítás a 2024. június 23. napján megjelent „cikk címe cikk miatt” közlést, és arra kattintással tegye elérhetővé az alábbi helyreigazító közleményt, valamint a cikk címe alatt, a lead felett tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt amíg a cikk a honlapon megtalálható, de legalább 30 napig: „Helyreigazítás: Cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy felperes 2024. június 21-én hajnalban egy belvárosi szórakozóhelyen nőket zaklatott, visszautasíthatatlannak vélt ajánlatokat tett nekik. Valótlanul állítottuk, hogy felperes szexualitással kapcsolatos agresszív beszélésekkel élt.”

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a cég1 Zrt.-t, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 89.917 forint +ÁFA perköltséget, valamint e határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 9.000 forint, míg a felperest, hogy fizessen meg 27.000 forint meg nem fizetett illetéket.

[6] Az alperes alaki védekezésének elbírálása során a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárásról rendelkező Pp. 495. § (1) bekezdésének rendelkezéséből indult ki.

Kifejtette, hogy a helyreigazítási kérelem előterjesztésére nyitva álló harminc napos határidő anyagi jogi jellegű, ezért ennek elmulasztása esetén a keresetlevél visszautasításának, ennek hiányában az eljárás megszüntetésének nincs helye, arról, hogy határidőben történt-e a helyreigazítási kérelem előterjesztése vagy sem, a bíróság ítélettel dönt. Mivel a helyreigazítási kérelem előterjesztésének határideje a sérelmezett közlemény megjelenésétől, és nem az érintett arról való tudomásszerzésétől számítandó, a Pp. 495. § (1) bekezdés második mondatának a törvény szövegébe való beiktatása azt a célt szolgálta, hogy a sérelmet szenvedett személy érvényt tudjon szerezni a sajtó-helyreigazítás iránti igényének akkor is, ha csak a határidő lejártát közvetlenül megelőzően szerez tudomást a jogsértésről. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a határidő eljárási határidővé változott volna, így arra a Pp. 146. § (5) bekezdése sem alkalmazható. A törvény egyértelműen fogalmaz, amikor kimondja, hogy a helyreigazítási kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerv címére ajánlott küldeményként postára kell adni és e határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye.

[7] A felperes a 2024. június 21-én megjelent cikk miatt a pert megelőző helyreigazítás iránti kérelmét az arra nyitva álló 30 napos határidőn – melynek utolsó napja nem vitásan vasárnapra esett – túl, 2024. július 22-én terjesztette elő, így az elkészt, melynek következtében a felperes ezen cikk miatt alappal nem érvényesíthet igényt. Ezért a felperes 2024. június 21-én megjelent cikkel összefüggő keresetét elutasította, és csak a 2024. június 23. napján közzétett cikkekre alapított felperesi keresetet bírálta el.

[8] Ennek során a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1), (2) és (3) bekezdésében, a 10. §-ában, a 12. § (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályokra, a PK. 12. számú és a PK. 14. számú állásfoglalás rendelkezéseire volt figyelemmel. Hivatkozott az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtett álláspontjára, mely szerint a véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, a jellemzés, a nézet és a kritika szabadságát foglalja magában, de az alkotmányos védelem nem vonatkozhat a tények meghamisítására. A szabad véleménynyilvánítás olyan alkotmányos alapjog, amely csak felelősséggel gyakorolható és a valótlan tények közlésének elkerülése érdekében bizonyos kötelezettségekkel jár a közvélemény alakításában hivatásszerűen résztvevő személyek esetében. A sérelmezett közlések megítélésekor figyelemmel volt a 3329/2017. (XII. 8.) AB határozatban megfogalmazott követelményekre ([30]-[32]), valamint arra, hogy a közügyek alakítóinak személyiségét, hitelességét érintő megnyilvánulások általában a közügyek vitájának védett körébe tartoznak {3263/2018. (VII. 20.) AB határozat [43] bekezdés, 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [48] bekezdés}.

[9] A fent hivatkozott jogszabályi rendelkezések, az irányadó alkotmánybíróági és kúriai gyakorlat, valamint a perbeli cikk elemzése alapján elsődlegesen azt rögzítette, hogy az alperes vizsgált írása a közszereplő politikus magánéletének egyik szeletével, egy nyilvános helyen történt szórakozásával, szórakozóhelyi viselkedésével foglalkozott, ami alapvetően nem tekinthető közügynek. Azonban a közszereplő politikusoknak, mint a közéletet alakító, tisztségüket választás útján elnyerő személyeknek a jelleme, személyisége, adott esetben egy nyilvános szórakozóhelyen tanúsított magatartása is a közvita tárgyát képezheti, az tehát közérdeklődésre tart számot, annál is inkább, mivel közérdek fűződik ahhoz, hogy a közéletben fedhetetlen, törvénytisztelő személyek vegyenek részt és gyakoroljanak közhatalmat. Ezen indokok miatt arra a következtetésre jutott, hogy a felperest – függetlenül attól, hogy a nyilvános szórakozóhelyen nem közéleti tevékenységet folytatott – fokozottabb tűrési kötelezettség terheli a személyét érintő közlésekkel összefüggésben, ezért a perbeli esetben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:44. § (2) bekezdésében foglaltak nem voltak alkalmazhatók. Kiemelte azonban azt is, hogy a felperes fokozott tűrési kötelezettsége sem terjed ki a tudatosan valótlan tények közlésére.

[10] A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a vizsgált közlések megítélése során az átlagolvasó, átlagnéző által értett tartalomra volt figyelemmel, és alkalmazta az ún. bizonyíthatósági tesztet (BDT 2012. 2653.). A jelen per alperesével szemben a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt 66.P.22.126/2024. számú perben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján hivatalos tudomása volt az alperes által csatolt videófelvevételek tartalmáról és az ott meghallgatott egyéb érdekelt², egyéb érdekelt¹ és tanú¹ tanúk vallomásáról, amely bizonyítékokat a felek előzetes tájékoztatása és nyilatkoztatása után a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján a jelen perben is figyelembe vett.

[11] Kifejtette, hogy az alperes a perbeli cikkében bírálta a felperes szórakozóhelyen tanúsított magatartását, írásában a felperest negatív és visszatetsző színben tüntette fel, viselkedését visszatérően erőszakosnak és agresszívnek írta le, a perben vitatott egyes

állításait is e szöveggörnyezetben fogalmazta meg.

Azon közlést, hogy a felperes „órákon át folyamatosan agresszíven, garázda módon viselkedett” a perbeli szöveg összefüggéseire tekintettel nem konkrét tényállításnak, hanem értékítéletnek, véleménynek minősítette, melynek valós ténybeli alapját az a felperes által sem vitatott körülmény képezte, hogy a felperes és egyéb érdekelt² tanú között konfliktus alakult ki, továbbá a felperest a szórakozóhelyről biztonsági őrök kísérték ki. Annak megítélése, hogy a felperes viselkedése agresszív volt-e vagy sem, garázda módon, tehát kirívóan, botrányosan viselkedett-e a szórakozóhelyen, szubjektív megítélés kérdése. A felperes viselkedésének ilyenén minősítése egyéni tudattartalomtól, egyéni érzékenységtől függ, amire következtetéseket lehet levonni, de valósága egzakt módon nem bizonyítható. Ezzel összefüggésben az, hogy a fokozott tűrési kötelezettséggel bíró felperes az alperes által agresszívnak, garázdának minősített magatartását órákon át, vagy csak maximum fél vagy egy órán keresztül tanúsította-e, egy közszereplő politikus személyének megítélése szempontjából lényegtelen, helyreigazításra alapot nem adó körülmény a PK. 12. sz állásfoglalás II. pontja alapján, mivel a helyreigazítást kérő személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra. Ezen indokok miatt a vizsgált közlés tekintetében a keresetet elutasította.

[12] A „több vendégbe belekötött” közlést tényállításnak tekintette, melynek valóságát az alperes bizonyította. A videófelvételek tartalma alapján igazolt, és a felperes által sem vitatott tény, hogy a felperes és perben meghallgatott, a videófelvételeket készítő tanú között konfliktus alakult ki, melynek következtében a cikkben is közölt fényképfelvétellel igazoltan a felperest biztonsági őrök kísérték ki a szórakozóhelyről, és tény az is, hogy a jelen per tárgyát nem képező további eseményekkel összefüggésben büntetőeljárás indult a tanú feljelentése alapján. Ezzel összefüggésben tanú tanú is úgy nyilatkozott, hogy a tánc után „a felperes ment oda egy úriemberhez” (66.P.22.126/2024/9. számú jegyzőkönyv 6. old. második bekezdés). Mindezek alapján valós tényként volt megállapítható, hogy a felperes legalább egy vendégbe belekötött, melyhez képest a PK. 12. sz állásfoglalás II. pontja alapján lényegtelen pontatlanság, hogy a felperes ténylegesen egy vagy több személlyel is konfliktusba került-e vagy sem. Ezért ezen közlés vonatkozásában is elutasította a keresetet.

[13] A „nőket zaklatott” és „visszautasíthatatlannak vélt ajánlatokat tett nekik” közlések ugyancsak tényállításként értékelte, melyekkel összefüggésben a lefolytatott bizonyítás alapján arra a következtetésre jutott, hogy ezen tényállítások valótlank. A vizsgált közlések megítélésénél nyomatékkal vette figyelembe az alperes által indítványozott videófelvételek tartalmát, valamint a felperessel összesen két alkalommal véletlenszerűen találkozó, így az ügyben érdektelen tanú tanú vallomását.

[14] Rögzítette, hogy az alperes által csatolt videófelvételek a felperest tánc közben mutatják. A felvételek alapján a felperes több hölgyel táncolt, tánc közben leguggolt és látható az is, hogy átbújik egy hölgy lábai között. Ez a felperesi magatartás azonban nem

jelent az átlagos olvasó által értett tartalmú, a köznapi értelemben vett zaklatást, ami a perbeli szöveg és videófelvevételek kontextusában egy, a felperes által a környezetében táncoló nők felé irányuló, szexuális tartalmú, és nem kívánt közeledést takar, nem pedig a felperes által hivatkozott, a büntetőjogi tényállás elemét képező rendszeres vagy tartós háborgatást. A felperes táncmozdulatai, valamint a szája elé emelt ujja nem tekinthetők kirívóan szexuális tartalmú közeledésnek, azok nem lépték túl egy zenés-táncos szórakozóhelyen általánosan tanúsított viselkedési formát. Jellemző a szórakozóhelyekre, hogy a vendégek némelyike visszafogottabb, mások oldottabb mozdulatokkal táncolnak, és az sem kirívó eset, hogy a szórakozóhelyen miniszoknyában megjelent hölgyek elé guggolnak rövid ideig a tánc közben. Ugyanígy nem zaklatás az, ha egy férfi és egy nő közötti néhány percig tartó táncnak szexuális töltete van, vagy érintés történik, ha az konszenzuson alapul.

[15] Lényeges körülményként értékelte, hogy a videófelvevételek szerint a hölgyek a felperes táncmozdulatait láthatólag egyáltalán nem sérelmezték, hanem azt mosollyal, és karjuk felemelésével vagy egyéb táncmozdulattal viszonyították. Nem lehet a bemutatott videófelvevételek alapján arra jutni, hogy az érintett hölgyeket a felperes kifejezetten fogdosta volna, vagy hogy a felperes táncát kellemetlennek, kínosnak és visszatetszőnek vélték, ez csupán a fényképfelvevételeket készítő személy szubjektív vélekedése. A felvevételeken az sem látszik, hogy bármelyik hölgy otthagyt volna a felperest. A felvevételeken hallható sikongatás a kamera által mutatott képpel egybevetve éppen arra utal, hogy a hölgy jól érezte magát a tánc közben. Ezzel összefüggésben tanú tanú is akként vallott, hogy „a hat-nyolc lány kifejezetten örült, hogy ott van a felperes, tapsikoltak a lányok, egymást tolták oda a felperes elé. Talán átforgatta őket, egy-két táncmozdulat lehetett. Összesen kb. 15-20 percet töltöttünk a táncsal. Azért előadom, hogy én is mentem-jöttem a bárpult és a táncparkett között. Normális szórakozóhelyi tánc volt ez, semmi kirívót nem tapasztaltam a felperes viselkedésében.”

[16] Az előzőekben megjelölt bizonyítékokkal szemben egyéb érdekelt² és egyéb érdekelt¹ tanúk vallomásának csekély bizonyító erőt tulajdonított a perben, előbbi tanú esetében a felperessel való konfliktusa és a folyamatban lévő büntetőeljárás ténye miatti nyilvánvaló érintettsége, míg utóbbi tanú esetében a felperessel való baráti és munkakapcsolatából eredő érintettségére figyelemmel. Mindezek alapján arra a meggyőződésre jutott, miszerint az alperes valótlannal állította a felperesről, hogy „nőket zaklatott”, ezért a vitatott közlés helyreigazítására köteles.

[17] A „visszautasíthatatlannak vélt ajánlatokat tett nekik” közlés valóságtartalmát semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. A bemutatott videófelvevételek a felperes által tett kijelentéseket nem tartalmazzák, továbbá e tekintetben mindhárom tanú egyezően állította, hogy a hangos zene, valamint a fizikai távolság miatt egyikőjük sem hallotta, hogy a felperes mit beszélt a hölgyekkel (66.P.22.126/2024/9. számú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés; 4. oldal 11. bekezdés; 5. oldal utolsó bekezdés). Következésképpen a tényállítást ugyancsak valótlannak kellett tekinteni, ezért az alperes annak helyreigazítására köteles.

[18] Azon sérelmezett közlés tekintetében, hogy: „felperes viselkedése kapcsán több alkalommal alakult ki elfajulással, sőt tettelegességgel fenyegető szituáció amiatt, hogy felperes szexualitással kapcsolatos agresszív beszólásokkal élt”, elsőként azt rögzítette, hogy a vizsgált cikk az „elfajulással” kitételt nem tartalmazza. A vizsgált írás szerint: „Több alkalommal alakult ki tettelegességgel fenyegető szituáció miután több hölgy férfitartnere számonkérte az erőszakos viselkedést, a szexualitással kapcsolatos agresszív „beszólásokat”. A közlés első része: „a tettelegességgel fenyegető szituáció kialakulása” nem tényállítás, hanem az alperes következtetése, értékítélete a felperes által tanúsított, a cikk folytatásában („miután több hölgy férfitartnere számonkérte”) rögzített felperesi magatartások következményéről, a szórakozóhelyen kialakult hangulat értékeléséről, amely mint vélemény helyreigazítás tárgya nem lehet. Tényállítás ebben a szövegösszefüggésben kizárólag az, hogy: „több hölgy férfitartnere számonkérte az erőszakos viselkedést, a szexualitással kapcsolatos agresszív beszólásokat”, de ezek közül a felperes csupán az utóbbit sérelmezte, ezért az elsőfokú bíróság csak ezt vizsgálta. Ennek során arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján „szexualitással kapcsolatos beszólások” megtörtént a perben nem igazolt. A felperes esetleges kijelentéseit nem lehetett rekonstruálni, mivel egyetlen tanú sem hallotta, hogy a felperes mit beszélt a hölgyekkel, intézett-e hozzájuk szexualitással összefüggő vagy bármi egyéb nyilatkozatot, mivel a hangos zene és a felperestől való fizikai távolság miatt egyik tanú sem hallott semmit. A videófelvételek úgyszintén alkalmatlanok voltak a vitatott tartalmú közlés elhangzásának bizonyítására.

[19] Az alperesi cikk tartalmából azt a következtetést lehet levonni, hogy több szemtanúja is volt a felperes cikk szerinti obszcén beszédének, azonban az alperes kizárólag egy tanú meghallgatását indítványozta, mely vallomás azonban nem támasztotta alá az alperesi tényállítást. A célszerűtlen bizonyítási indítványok következményeit a perben a bizonyító fél viseli, így az alperes köteles e valótlan közlést is helyreigazítani, míg a tényállításnak nem minősülő szövegrészek tekintetében a keresetet az elsőfokú bíróság elutasította. Az alperes az állításai megfogalmazásakor saját előadása szerint is egyéb érdekelt² tanú vallomására és az általa készített videófelvételekre támaszkodott, a felperes álláspontját meg sem kísérelte megismerni. Ezért a jelen ügy körülményei alapján az is megállapítható volt, hogy az alperesi sajtószerv hanyagul járt el, mert nem győződött meg kellő alaposággal az állítások valóságáról. Az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése {3217/2020. (VI. 19.) AB határozat [41]}.

[20] A felperes a keresetlevelében a helyreigazítást a cikk megjelentetési helyén kérte közzétenni, ezzel összefüggésben a pert megelőző helyreigazítási kérelmében szerepel a főoldali és a cikk címe és leadje közötti közzététel iránti kérelem is, ezért a helyreigazítás módjáról e kérelmek együttes tartalma alapján határozott. A helyreigazítás főoldali közzétételének időtartama vonatkozásában utalt az irányadó bírói gyakorlatra, amely szerint az internetes közlések sajátosságaihoz mérten meghatározott 24 óra felel meg a sajtó-helyreigazítás társadalmi rendeltetésének és a jogintézménnyel elérni kívánt célnak, figyelemmel arra, hogy az olvasói szokások alapján 24 óra alatt hozzáférhetőleg minden, a honlapot látogató felhasználó ismét áttekinti a hírfolyamot és így nagy valószínűséggel nem

kerüli el a figyelmét a helyreigazítás.

[21] A felperest kisebb részben, 25%-ban tekintette pernyertesnek, míg 75%-ban pervesztesnek a felperest (a 2024. június 21-én megjelent cikkel összefüggésben pervesztes lett, a 2024. június 23-án közzétett cikk tekintetében fele részben lett pernyertes a per tárgyát képező egyes közlések számára is figyelemmel). Ugyanakkor a felperes magasabb összegű perköltséget érvényesített, mint az alperes, ezért a Pp. 83. § (2) bekezdés második mondata nem volt alkalmazható. A felperest képviselő ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése, és a megbízási szerződés alapján megfizetni vállalt óradíjról szóló felperesi nyilatkozat alapul vételével 1.280 euró + ÁFA összegben állapította meg. A 14 óra alapján követelt munkadíjat az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte, mert a felperes által megjelölt időtartam nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperes a jelen perben is sérelmezett közlések miatt számos helyreigazítási pert indított, keresetlevelei lényegében azonos felépítésűek. Az általa benyújtott keresetlevél több helyen indokolatlan és terjedelmes ismételéseket tartalmazott. A jelen pert megelőző helyreigazítási kérelmét is más cikkek miatti helyreigazítási kérelmekkel együttesen küldte meg az alperesnek, melyre figyelemmel az elsőfokú bíróság a jelen ügyben kifejtett tevékenységét ténylegesen 8 órában tartotta arányosnak. Ugyanakkor a kikötött munkadíj jelentősebb mérséklésének nem volt indoka, mivel a felperesi jogi képviselő a periratokat határidőben elkészítette, és az ügyben tartott 2 tárgyalási napon is ellátta a felperes képviselőt. A felperes tehát a perköltsége 25 %-ára tarthat igényt, ami 320 euró+ ÁFA-t tesz ki, amely a keresetlevél benyújtásának időpontjában (2024. augusztus 13.) irányadó MNB devizaárfolyam (393,49 forint/euró) alapján 125.917 forint + ÁFA összegben határozható meg.

[22] Az alperesi jogi képviselő részére ugyancsak 8 munkaórát tartott a kifejtett tevékenységgel arányosnak, amit – díjmegállapodás hiányában - az IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján 6.000 forint/óra alapul vételével 48.000 forint + ÁFA összegben állapított meg. Az alperes a megállapított perköltsége 75%-ára, azaz 36.000 forint +ÁFA-ra tarthat igényt. A felperes és az alperes perköltségének különbözete mindösszesen 89.917 forint +ÁFA összegben határozható meg, amit a Pp. 499. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperes kiadója köteles megfizetni a felperes részére a Pp. 83. § (2) bekezdés első mondata alapján.

[23] A pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték 75%-át, azaz 27.000 forint illetéket, míg az alperes kiadója az eljárási illeték 25%-át, azaz 9.000 forint illetéket köteles megfizetni.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben előterjesztett fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a keresetének teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérte. Kérte továbbá az elsőfokú bíróság által megítélt 89.917 Ft + áfa összegű elsőfokú perköltség felemelését bruttó 2.845 euróra, azaz további 1.023.805 Ft-nak megfelelő (400 Ft/euró árfolyam alapulvételével) 2.559,5 euróval kérte felemelni a javára fizetendő ügyvédi munkadíjat. A másodfokú perköltség iránti igényét 12 ügyvédi munkaóra és 160 euró + áfa munkadíj mellett 1.920 euró + áfa összegben számította fel.

[25] Az anyagi jogi felülbírálat kapcsán a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c), d) pontjaiban foglaltakra hivatkozott. Az anyagi jogi és eljárásjogi felülbírálatot a perköltség tekintetében a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a (2) bekezdésének második mondatának, a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének a megsértésére, továbbá az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdéseinek, a 4. § (3) bekezdésének, a 10. §-ának, a Pp. 495. § (1) bekezdésének, a Pp. 263. § (1) bekezdésének, valamint a Ptk. 6:45. §-ának és a 6:59. § (1) bekezdésének a megsértésére alapította.

[26] A 2024. június 21. napján megjelent cikkekre vonatkozó helyreigazítási kérelem tekintetében a Pp. 495. § (1) bekezdésének súlyos megsértésére hivatkozott. Tévesen jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy a 30 napos anyagi jogi határidőt túllépve 2024. július 22-én előterjesztett (az alperesi szerkesztőség címére aznap postára adott) helyreigazítási kérelem a 31. napon késve került postázásra. Ezen téves jogértelmezés alapján tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy nem illeti meg a helyreigazítás iránti alanyi jog perben való érvényesítésének joga. Előadta, hogy 2024. július 22. napja hétfői nap volt, azaz a cikk megjelenését követő 31. nap. A helyreigazítási kérelem postára adására nyitva álló 30 napos határidő 2024. július 21-én vasárnap, vagyis munkaszüneti napon járt le. Az ezt követő első munkanapon adta postára a kérelmét, ami álláspontja szerint határidőben érvényesített helyreigazítás iránti kérelemnek minősül a Pp. 495. § (1) bekezdése alapján. Megalapozatlanul utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a 30 napos határidő utolsó napján postára kell adni a kérelmet, ahogyan arra is, hogy a határidő nem eljárásjogi jellegű, ezért a Pp. 146. § (5) bekezdése nem alkalmazható.

[27] Álláspontja szerint akár anyagi jogi, akár eljárásjogi határidőnek tekintendő a 30 napos határidő, a helyreigazítás iránti kérelme nem elkésztett került postáraadásra. Eljárási jellegű határidő esetén a Pp. 146. § (5) bekezdése alkalmazandó, anyagi jogi határidő esetén nem a Pp. 146. § (5) bekezdése az irányadó, hanem az anyagi jogi normában megjelölt határidő. A Ptk. 8:3. § (3) bekezdésének szabálya, mint anyagi jogi határidőkre vonatkozó rendelkezés akként szól, hogy ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, akkor a határidő a következő munkanapon jár le, vagyis a 30 napos határidő hétfőn, 2024. július 22-én járt le, mely napon postára adta a helyreigazítás iránti kérelmét. Hivatkozott arra a bírói gyakorlatra, amely általános jelleggel is kimondja azt, hogy a sajtóhelyreigazítási eljárásra vonatkozó határidők tekintetében a Ptk.-ban foglalt általános szabályokat kell alkalmazni. Mindezek okán az elsőfokú bíróságnak érdemben kellett volna vizsgálni a 2024. június 21-i írás közléseivel kapcsolatos keresetét. Tekintettel arra, hogy a kereseti kérelemben megjelölt két írás tartalma

azonos, a 2024. június 21-i cikk kapcsán is fenntartotta a fellebbezési érvelését azon közlések vonatkozásában, melyek nem bizonyultak az elsőfokú bíróság megítélése szerint megalapozottnak a 2024. június 23-i cikk vonatkozásában.

Hangsúlyozta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nincs jelentősége annak a körülménynek, miszerint a Pp. 495. § (1) bekezdés második mondatának beiktatása azt a célt szolgálta, hogy a sérelmet szenvedett érvényt tudjon szerezni az igényének akkor is, ha csak a határidő lejártát közvetlenül megelőzően szerez tudomást a jogsétsérről. Az előterjesztő indokolás sem utal arra, hogy a határidő anyagi vagy eljárásjogi jellegű, így az elsőfokú bíróság hivatkozása inadékvát.

[28] Az „órákon át folyamatosan agresszíven, garázda módon viselkedett” kijelentés álláspontja szerint nem minősülhet véleménynek, értékítéletnek. Az elsőfokú bíróság ezt a bírói gyakorlatot és a bizonyítási tesztet figyelmen kívül hagyva állapította meg. Nem tekinthető szubjektív megítélésnek az, hogy egy adott viselkedés agresszív vagy garázda jellegű-e. Mind az agresszivitás, mind a garázda viselkedés egzakt módon bizonyítható fogalom. Az agresszív kijelentés nem mást jelent, mint amikor valaki kötekedő, erőszakos magatartást tanúsít. Az, hogy mi minősül erőszaknak és kötekedésnek, objektív módon igazolható, azaz tényállítás. Ezzel szinte egyenértékűnek tekinthető a garázdaság, amely Btk.-beli tényállás is. Nem szubjektív megítélés kérdése, hogy mi minősül garázdaságnak, hanem pontosan meghatározható és bizonyítható tények alapján kerülhet sor annak megállapítására, hogy az adott magatartás garázdaságnak minősül-e. A hétköznapi szóhasználatban az átlagolvasó szintjén is a garázdaság agresszív, erőszakos magatartást jelent. Azáltal, hogy a garázda magatartást nem tényállításnak, hanem véleménynyilvánításnak minősítette az elsőfokú bíróság, megsértette a Pk. 12. számú állásfoglalás azon követelményét is, miszerint a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem a valós tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésben kell értékelni, az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

[29] A ténybeli alapokat is tévesen értékelte az elsőfokú bíróság, megsértve ezzel a Pp. 263. § (1) bekezdésében foglaltakat. Iratellenesen állapította meg, hogy nem vitatta azt, hogy közte és egyéb érdekelt² tanú között konfliktus alakult ki, illetve, hogy biztonsági őrök kísérték ki a személyét. Egyrészt nem konfliktusról, hanem nézeteltérésről beszélt, másrészt önmagában az, hogy kikísérték a biztonsági őrök, nem jelenti az agresszív, garázda magatartás tanúsítását, ilyen a videófelvevételeken sem látható.

[30] Az elsőfokú bíróság a Pk. 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglaltakat tévesen alkalmazta, a megítélése szempontjából közömbös részletnek, pontatlanságnak, lényegtelen tévedésnek minősítette a kijelentés azon részét, mely szerint „órákon át” ilyen magatartást tanúsított. Mintegy fél órát tartózkodott összesen a szórakozóhelyen, ennek jelentős részét táncolással és italfogyasztással töltötte, így objektíve kizárt az, hogy órákon át tanúsított

volna agresszív, garázda magatartást. A sérelmezett közlés tényállítás, annak nincs valós ténybeli alapja, személyének megítélése szempontjából nem közömbös a pontatlanság, ezért a kereset elutasításával e vonatkozásban az elsőfokú bíróság megsértette az Smtv. 12. § (1) bekezdését.

[31] A „több vendégbe belekötött” közlés vonatkozásában tévesen került sor annak megállapítására, hogy az alperes bizonyította annak valóságtartalmát, annak okán, hogy a felperes sem vitatta ezt a tényt, illetve a videófelvétel igazolta a perben meghallgatott tanú és a felperes közötti konfliktus kialakulását, aminek következtében biztonsági őrök kísérték ki. Nem lehet lényegtelen pontatlanság az sem, hogy ténylegesen hány személlyel került konfliktusba, hány személybe kötött bele. Okszerűtlen mérlegeléssel jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy több vendégbe belekötött a szórakozóhelyen. tanú 1 tanú kizárólag arra utalt vallomásában, hogy a felperes ment oda az "úriemberhez", de azt nem erősítette meg a tanú, hogy a felperes az alperes indítványára meghallgatott másik tanúba is belekötött volna, sem a konfliktus kialakulását nem bizonyította. Iratellenes az a megállapítás, hogy általa sem vitatott tény lenne a felperes és az alperes indítványára meghallgatott tanúk közötti konfliktus kialakulása. Legfeljebb egy, az alperesi tanú által készített felvételek miatti nézeteltérésről volt szó. Személyének megítélése szempontjából kifejezetten nem lényegtelen körülmény az, hogy egy vagy akár több emberbe belekötött egy nyilvános szórakozóhelyen. A több személybe való belekötés már hétköznapi szóhasználat szerint is garázda jellegű magatartásra utal. A kereset elutasítással érintett kijelentés lényege a cikk egészét meghatározó elem, ugyanis köztökődő, több emberbe belekötő személyként tünteti fel az írás azzal szemben, hogy békésen szórakozott, táncolt a szórakozóhelyen. Hangsúlyozta továbbá, hogy a egyéb érdekelt² által tett kijelentések nem fogadhatók el bizonyítékként, mert a tanú feljelentése alapján indult büntetőeljárás vele szemben, így a tanútól elfogulatlan vallomás nem volt várható.

[32] A „tettegességgel fenyegető szituáció kialakulása” kijelentés az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem értékítélet a szórakozóhelyen kialakult hangulatról, hanem tényállítás. Objektíve bizonyítható tény az, hogy egy magatartás tetteges vagy nem tetteges.

[33] A javára megítélt, mérsékelt perköltség vonatkozásában kifogásolta, hogy az általa igényelt ügyvédi munkadíj mértékének leszállítására jogszabálysértő módon és az indokolási kötelezettségnek sem teljes mértékben eleget téve került sor. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú precedensképes döntésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság által megállapított 320 euró + áfa összeg indokolatlanul alacsony mértékben került meghatározásra, az összeg mindössze 8 óra tevékenység ráfordításnak feleltethető meg, ami mindössze kb. az ügyfél és az ügyvéd közötti első kapcsolatfelvételle, a megbízási szerződés írásba foglalására, a helyreigazítás iránti kérelem megfogalmazására lehet elegendő. Nem indokolta meg az elsőfokú bíróság azt sem, hogy miért tért el jogkérdésben a Kúriának a bírósági határozatok gyűjteményében közzétett határozatától. Hivatkozott arra, hogy lényegében azonos tárgyú perekben a vidéki törvényszékek az általa felszámított teljes ügyvédi munkadíjat megítélték, azt nem mérsékelték. Sérelmezte továbbá,

hogy az általa euróban megállapítani kért perköltség helyett forintban került sor a perköltség megállapítására, az indokolás e körben is elmaradt. A kereseti kérelmen terjeszkedett túl az elsőfokú bíróság, amikor az euróban kért perköltség helyett forintban marasztalta az alperest. A szerződési szabadság elvének a megsértését is jelenti az, ha az ügyvédi megbízási szerződésben rögzített pénznemtől eltérő pénznemben kerül sor a perköltség megállapítására. Nincs olyan szabály a polgári perrendtartásban sem, amely a pénztartozások teljesítésére vonatkozó szabálytól eltérően a perköltség kizárólag forintban való megállapítását írná elő.

[34] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben benyújtott fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság az alperes helyreigazítás közlésére vonatkozó kötelezését mellőzze azon közlés vonatkozásában, hogy „a felperes egy belvárosi szórakozóhelyen nőket zaklatott”.

A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[35] Hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 27.P.22.130/2024/9. szám alatti jegyzőkönyvében foglaltakra, melynek 6. oldala szerint egyéb érdekelt2 tanú akként nyilatkozott, hogy „a felperes fogdosta a vele táncoló lányokat”, valamint a Fővárosi Törvényszék 66.P.22.126/2024/9. számú jegyzőkönyvére, melynek 3. oldalán egyéb érdekelt2 tanú elmondta, hogy „Meglepte őket, odaléptek nyilván szerintem, hogy táncoljanak egy híres emberrel, majd, amikor fogdosni kezdte őket a felperes, akkor a felvételen is látszik, hogy elfordultak tőle, illetőleg a már említett sikító hangot is hallottam. Rövid idő alatt otthagyták őt, ez volt a benyomásom.”

[36] Álláspontja szerint a tanúnyilatkozat alapján kellő ténybeli alappal rendelkezik az a közlés, hogy a felperes szórakozóhelyen nőket zaklatott, erre tekintettel pedig ezen közlés vonatkozása-ban a keresetet el kell utasítani. Miután a közlés valós ténybeli alappal rendelkezik, az első-fokú bíróság jogszabálysértő módon alkalmazta az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[37] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó részében való helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az alperesi fellebbezés teljes mértékben megalapozatlan a helyreigazító közlemény egy részének mellőzése vonatkozásában. Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a fellebbezésével kapcsolatos helyreigazításra kötele-ző rendelkezés sérti az Smtv. 12. §-ában foglaltakat.

Megalapozatlanul utalt arra az alperes, hogy egyéb érdekelt2 tanúnak a 27.P.22.130/2024/9. számú jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozata alátámasztaná a sérelmezett kijelentést. A tanú a

felperessel táncoló lányok fogdosására irányuló kijelentést nem tett. De a fogdosás sem igazolná a zaklatást, mert tánc közben egymáshoz érnek a partnerek. A 66.P.22.126/2024/9. számú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomás sem támasztotta alá a közlés valóságtartalmát. Ugyanígy a rendelkezésre álló videófelvevételek sem igazolták azt, hogy a felperes nőket zaklatott volna a szórakozóhelyen, azokon csak az látszik, hogy lányokkal táncol. A 66.P.22.126/2024/9. számú jegyzőkönyv rögzíti egyéb érdekelt1 tanú és tanú1 tanú vallomását, egyikőjük sem erősítette meg az alperesi állítást. Vagyis a kijelentés tartalma valótlan.

[38] A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

[39] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelmekre és ellenkérelemre figyelemmel azok korlátai között gyakorolta a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint.

[40] A 2024. június hó 23. napján közzétett „cikk címe” című cikk vonatkozásában elrendelt sajtóhelyreigazítás vonatkozásában a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és az ehhez kapcsolódóan kifejtett jogi indokolással.

[41] Helytállóan jutott arra a meggyőződésre az elsőfokú bíróság, hogy mind a „folyamatosan agresszíven, garázda módon viselkedett”, mind a „tettlegességgel fenyegető szituáció kialakulása” közlések értékítéletnek minősülnek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a vitatott kijelentések értékelését arra figyelemmel kell elvégezni, hogy az milyen valódi jelentést hordoz, és ez az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Egy sajtócikkben közölt információkat a maguk összességében és összefüggéseikkel együtt kell értékelni (ideértve a sajtócikk megírásának időpontját és az ebben az időpontban rendelkezésre álló információkat is), illetve a lényegtelen tévedések, pontatlanságok nem alapozhatnak meg jogsértést. {3051/2022. (II. 11.) AB határozat Indokolás [80], 8/2018. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [28]}. A felperes nem vitatta a cikk azon állítást, hogy garázdaság és rongálás miatt rendőrségi eljárás indult. Nem tette vitássá azt sem, hogy a szórakozóhelyről a biztonsági őrök kísérték ki, ami valamiféle komolyabb súlyú rendbontó magatartás tanúsítását feltételezi a felperes részéről. Nem volt vitatott a közte és egyéb érdekelt2 közötti konfliktus kialakulása sem a videófelvevételek készítése és a telefon elvétele kapcsán. Így a kifejtett értékítéletek rendelkeznek kellő ténybeli alappal.

[42] A „több vendégbe belekötött” és az „órákon át” közléseket érintően a másodfokú bíróság a következőket hangsúlyozza. Vélemény, értékítélet, következtetés közlése esetén

sajtó-helyreigazítás elrendelésének akkor sincs helye, ha az vékony ténybeli alap megléte mellett, egyébként a jogosult szempontjából lényeges pontatlanságokat tartalmaz. A kifejtett vélemény közérdeklődésre számot tartó jellegéhez, a felperes közszereplői minőségéhez kapcsolhatósága okán a véleménynyilvánítás lehetőségei tágabbak, ezért a felperes által igényelt további helyreigazítás elrendelésének nem volt helye.

[43] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a 2024.június 23-i „cikk címe” című cikk vonatkozásában elrendelt helyreigazító közlemény tartalmát az alperes fellebbezésével érintett, a „felperes egy budapesti, belvárosi szórakozóhelyen nőket zaklatott” közlés vonatkozásában vizsgálta, melynek eredményeként a rendelkezésre álló peradatok alapján egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, miszerint a kifogásolt közlés olyan tényállítás, melynek valóságát az alperes a perben nem tudta alátámasztani.

[44] A PK 12. számú állásfoglalás értelmében a jogsértés megállapítása a kifogásolt közlés valódi jelentéstartalmához kötődik. A zaklatás, zaklat kifejezések hétköznapi használatának tartalma tág keretek között mozog, ugyanakkor a zaklató jellegű magatartás állítása bizonyítékokkal alátámasztható. A felperesről a cikkben állított, „nőket zaklatott” közlés a szó hétköznapi értelmzése szerint azzal a jelentéstartalommal bír, figyelemmel a társadalmilag kialakult közfelfogásra is, hogy a felperes valamiféle kellemetlen, nem kívánatos viselkedésmódot, közeledést tanúsított a szórakozóhelyen lévő nőkkel szemben. A zaklatás az általános közfelfogás szerint elítélendő magatartás, egyértelműen negatív és súlyos jelentéstartalommal bíró kijelentés.

[45] Ugyanezen állásfoglalásnak megfelelően a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Jelentősége annak van, hogy az átlagolvasó ezt a közlést miként értékeli a cikk szövegkörnyezetére is figyelemmel, amely kifejezetten negatív tartalommal mutatja be a felperes megjelölését, viselkedését, a szórakozóhelyen lezajlott eseményeket. Zaklatásként tehát az átlagolvasó – figyelemmel a szöveg kontextusára is – a felperes részéről egy kifejezetten súlyos és rá nézve hátrányos következményekkel járó értelmezést vélelmez.

[46] A PK 14. számú állásfoglalás I. pontja alapján a vitatott tényállítások valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. Ebből következően az alperes tartozott volna bizonyítani azt, hogy a felperes a társadalmi közfelfogás szerint zaklató magatartást tanúsított, amikor a

cikkben írtak szerint megjelent a budapesti szórakozóhelyen és ott nőket zaklatott.

[47] A videófelvétel anyaga és az alperes által hivatkozott jegyzőkönyvekben rögzített, egyéb érdekelt2 tanú által megtett vallomás értékelése alapján a kifogásolt tényállítás nem tekinthető bizonyítottnak. Fellebbezésében az alperes idézte egyéb érdekelt2 tanú vallomásának – általa relevánsnak tartott – részeit. A tanú által előadottakat ugyanakkor a videófelvétel anyaga nem támasztotta alá.

[48] Az alperes ellenkérelmében hivatkozott videófelvételen a felperes a táncoló, szórakozó személyek között álldogál, táncmozdulatokat tesz, megforgatja az egyik lányt, az őt körbe ve-vő nők között leguggol, átbújik az egyik lány lába között, majd kezeit a magasba emeli, aho-gyan a nők is. A felvételen látható felperesi magatartás nem minősíthető a hétköznapi értelem-ben vett zaklatásként, olyan cselekvésként, ami a tárgybeli cikk szövegkörnyezetében a szóra-kozóhelyen táncoló nők felé irányuló, zaklató jellegű magatartásnak felelne meg. A zenés-táncos szórakozóhelyeken megszokott viselkedési normát sem a felperes szája elé emelt ujja, sem táncmozdulatai, guggolásai nem lépik át. A táncoló nők a felperest körbeveszik, láthatóan jól érzik magukat, nem észlelhető, hogy a felperes tánca, mozgása, mozdulatai zavarná őket. A videófelvételen nem látható az, hogy a lányok otthagyták volna a felperest, az sem, hogy a felperesi tánc kellemetlen helyzetbe hozta volna őket, vagy hogy a felperes fogdoszt volna őket. A felvételen hallható, a tanú által említett sikító hang leginkább azt mutatja, hogy a tán-colók kifejezetten élvezik a táncot. Semmi jele nincs a videófelvételen egyéb érdekelt2 tanú azon állításának, hogy miután a felperes fogdosni kezdte a lányokat, elfordultak tőle, rövid idő alatt otthagyták őt. Éppen ellenkezőleg, a felvételt nézőben az a benyomás alakul ki, hogy a lányok örültek annak, hogy a felperes velük táncol, jó hangulat alakult ki.

[49] Ezen bizonyítékkal szemben egyéb érdekelt2 tanú vallomásának – aki a felperessel konfliktus-ba keveredett és ellene a peradatok szerint feljelentést tett – a bizonyító ereje csekély. Meg-jegyzi a másodfokú bíróság, hogy az írás szerint a jelenlévők több videófelvételt készítettek, számtalan szemtanúja volt a felperes szórakozóhelyen való jelenlétének, akik vállalhatatlan viselkedéséről számoltak be, ennek ellenére az alperes kizárólag egyetlen tanú, egyéb érdekelt2 tanúvallomását kérte bizonyítékként értékelni. Ezen vallomás azonban a nőket zaklatott közlés valóságtartalmának alátámasztására nem volt elegendő. Okszerűen jutott tehát az elsőfokú bír-óság arra a meggyőződésre, mely szerint nem volt megállapítható a vitatott közlés valóságalap-ja, ezért jogszerűen kötelezte az Smtv. 12. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az alperest ezen közlés vonatkozásában is a sajtó-helyreigazítás közzétételére.

[50] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a 2024. június 21-i cikket érintő helyreigazítás iránti kérelem kapcsán meghozott elsőfokú döntés vonatkozásában tartotta

megalapozottnak.

[51] A Pp. 495. § (1) bekezdése szerint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerv). A határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerv címére ajánlott küldeményként postára adták.

[52] A sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó speciális szabályok a határidők számítása vonatkozásában nem tartalmaznak további különös rendelkezést.

[53] Azt, hogy egy határidő eljárási vagy anyagi jogi természetű-e, nem az dönti el, hogy azt milyen jogszabály tartalmazza, hanem az, hogy annak mi a rendeltetése. A másodfokú bíróság egyetért azzal, hogy a helyreigazítási kérelem előterjesztésére nyitva álló harminc napos határidő anyagi jogi jellegű. A sajtóhelyreigazítás iránti eljárásokban az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdésének a sajtó-helyreigazítási jogra vonatkozó rendelkezései és a Pp. 495. § (1) bekezdésének az előzetes eljárásra vonatkozó rendelkezései együttesen határozzák meg a jogosult anyagi jogának a tartalmát. A határidő anyagi jogi természetét igazolják a PK 13. számú állásfoglalás II. pontjában írtak is, miszerint az előzetes kérelem előterjesztésére nyitva álló határidő a sajtó-helyreigazításhoz való jog megalapozásával függ össze, ezért a természetét tekintve anyagi jogi határidőnek minősül, számítására a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. A Ptk. 8:3. § (3) bekezdése szerint pedig, ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le.

[54] A helyreigazítási kérelem előterjesztésének határideje a sérelmezett közlemény megjelenésétől, és nem az érintett arról való tudomásszerzésétől számítandó. Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a sajtópert megelőző, sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárás megindításának határidejével kapcsolatos szabályozás módosítása, a Pp. 495. § (1) bekezdés második mondatának a törvény szövegébe való beiktatása azt a célt szolgálta az 2020. évi CXIX. törvény végső előterjesztői indokolása szerint, hogy a sérelmet szenvedett személy érvényt tudjon szerezni a sajtó-helyreigazítás iránti igényének akkor is, ha csak a határidő lejártát közvetlenül megelőzően szerez tudomást a jogsértésről. Ezen jogalkotói cél ugyanakkor abban az esetben érhető el, ha a Pp. 146. § (5) bekezdése is alkalmazásra kerül, mert a módosítással a feladás ténye, a postára adás időpontja vált a jogilag jelentős tényné. A postára adás időpontja a munkaszüneti nap függvénye nem lehet, ellenkező értelmezés esetén a sérelmet szenvedett fél ki lenne szolgáltatva a postai nyitvatartásnak.

[55] Fentiekből következően tehát nem enyészett el a felperes 2024. június 21-én megjelent cikkel összefüggő igényérvényesítési joga. Az elsőfokon eljáró bíróságnak a teljes keresetet kell érdemben elbírálnia. Az új eljárást az érdemi tárgyalási szaktól kell lefolytatnia. A 2024. június 21-i cikket érintő helyreigazítás iránti kérelem elbírálásához további tárgyalásra van szükség, ezért a másodfokú bíróság részítéletével az elsőfokú ítéletet a fentiek szerint részben helybenhagyta, a keresetet elutasító rendelkezést pedig hatályon kívül helyezte a Pp. 341. § (2) bekezdésének és a 383. § (4) bekezdésének rendelkezései alapján.

[56] Részítélet esetén a véglegesen elbírált kérelmek vonatkozásában a perköltségről csak akkor kell rendelkezni, ha a perköltség minden elemének viseléséről való döntés feltételei fennállnak. Ez abban az esetben is irányadó, ha a másodfokú bíróság hoz részítéletet [Pp. 383. § (5) be-kezdés]. Azt a kérdést, hogy lehet-e a részítéletben a perköltség felől rendelkezni, vagyis a vitát a részítélettel elintézett kérdések tekintetében a perköltségre kiterjedően is lezárni, a rész-ítélettel eldöntött vitás kérdések természetét és azoknak a még el nem döntött kérdésekkel való összefüggését vizsgálva kell eldönteni (PK 154. számú állásfoglalás).

A pernyertesség-pervesztesség aránya az eljárás befejezést követően lesz megállapítható, így az elsőfokú bíróságnak kell döntenie a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett eljárási illeték és a felmerült ügyvédi munkadíjak vonatkozásában.

Budapest, 2024. február 20.

Dr. Hercsik Zita s.k.

a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k. Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.

bíró bíró